

Na temelju članka 91. stavak 3. a u svezi sa člankom 236. stavak 1. alineja 15. Zakona o zdravstvenoj zaštiti ("Službene novine Federacije BiH", broj 46/10), federalni ministar zdravstva donosi

**PRAVILNIK
O BLIŽIM UVJETIMA KOJE MORA ISPUNJAVATI
USTANOVA ZA ZDRAVSTVENU NJEGU U KUĆI, KAO
I NAČIN NJENOG ORGANIZIRANJA**

I. TEMELJNE ODREDBE

Članak 1.

Ovim pravilnikom se utvrđuju bliži uvjeti prostora, opreme i kadra koje mora ispunjavati ustanova za zdravstvenu negu u kući, kao i način njenog organiziranja.

Članak 2.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući može se organizirati kao samostalna zdravstvena ustanova ili kao privatna praksa, a sukladno propisima o zdravstvenoj zaštiti, propisima o ustanovama, kao i odredbama ovog pravilnika.

II. UVJETI PROSTORA, OPREME I KADRA

Uvjeti prostora

Članak 3.

Za obavljanje djelatnosti zdravstvene njege u kući potrebno je imati najmanje:

- prostor za osoblje,
- prostor sa telekomunikacijskim uređajima i informatičkom opremom,
- prostor odgovarajuće površine za dokumentaciju,
- prostoriju odgovarajuće površine u kojoj će se na propisan način čuvati sanitetski materijal, dezinfekciona sredstva i drugi materijal,
- sanitarni čvor.

Uvjeti opreme

Članak 4.

Za obavljanje djelatnosti zdravstvene njege u kući potrebno je imati sljedeću opremu: radni stol, računar sa pisačem, ormar za čuvanje dokumentacije, stolicu za uposlenika i stolicu za stranku, ormar za instrumente, metalne posude za sterilizaciju instrumenata, instrumente za potrebe previjanja i vađenja konaca, pribor za primjenu peroralne i lokalne terapije, tlakomjer, toplomjer, sterilni pribor za previjanje, pribor za kateterizaciju mjehura i urinarni kateteri različitih promjera, pribor za uzimanje uzoraka laboratorijske pretrage, glukometar, test trake za brzo određivanje promjena u urinu, zavoje, zaštitnu odjeću i pribor (rukavice, maske), plastičnu posudu za medicinski otpad, posude za ostali otpad, sterilizator za suhi zrak ili autoklav i sestrinsku torbu.

Torba medicinske sestre mora sadržavati: sterilne rukavice, sterilne komprese, sterilne instrumente i pribor za previjanje, sterilni set za vađenje konaca, set za vađenje krvi, tlakomjer, kompresivni zavoj, elastični zavoj, sredstvo za dezinfekciju kože, sredstvo za zbrinjavanje kroničnih rana, instrumente i pribor za toaletu stome, zaštitnu odjeću, PVC rukavice, posudu za odlaganje kontaminiranog pribora.

Uvjeti kadra

Članak 5.

Za osnivanje ustanove potrebno je imati uposlene u stalnom radnom odnosu najmanje: tri medicinske sestre-tehničara sa završenom visokom stručnom spremom ili višom spremom općeg smjera i 12 medicinskih sestara-tehničara općeg smjera sa srednjom stručnom spremom.

III. ORGANIZACIJA USTANOVE

Članak 6.

Djelatnost ustanove za zdravstvenu negu u kući je zdravstvena nega i rehabilitacija bolesnika u svrhu poboljšanja zdravstvenog stanja, kao i sprječavanja pogoršanja zdravstvenog stanja, a sukladno odredbama ovog pravilnika.

Članak 7.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući provodi zdravstvenu negu i rehabilitaciju bolesnika po uputama doktora medicine-obiteljskog liječnika, koji propisuje provođenje zdravstvene njege i rehabilitacije, nakon što je izvršio uvid u medicinsku dokumentaciju i obavio pregled bolesnika.

Članak 8.

Stručnim radom ustanove rukovodi medicinska sestra-tehničar sa visokom/višom stručnom spremom i iskustvom u radu od najmanje tri godine u oblasti zdravstvene njege.

Članak 9.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući provodi zdravstvenu negu bolesnika na temelju utvrđenih sljedećih stanja:

- nepokretnosti i teške pokretnosti bolesnika, koji za kretanje trebaju pomoć druge osobe ili koriste pomagala za kretanje,
- hroničnih bolesti u fazi pogoršanja ili komplikacije, uz uvjet da doktor istodobno provodi liječenje u kući, te da indicira i potrebu provođenja zdravstvene njege u kući,
- nakon složenijih operativnih zahvata koji zahtijevaju previjanje i negu rane, te skrb za stome, i
- kod terminalnog bolesnika.

Članak 10.

Medicinska sestra kao nositelj poslova zdravstvene njege u ustanovi za zdravstvenu negu u kući obavlja:

- kompletnu negu nepokretnog i teško pokretnog bolesnika,
- prevenciju komplikacija dugotrajnog ležanja (dekubitus, pneumonija, tromboza, kontrakture),
- aktivno i pasivno razgibavanje,
- pripremu i primjenu peroralne i lokalne terapije (klizma, O₂, kapi, masti, kupke),
- uzimanje dijagnostičkog materijala kod nepokretnih bolesnika,
- toaletu i previjanje rana (ulcus cruris, dekubitus, gangrena, postoperativne rane, opekline, tumorozni infiltrati),
- primjena terapije kod terminalnog bolesnika (infuzijske otopine uz prisustvo doktora medicine),
- toaletu stoma (kanila, anus praeter, uro i cisto stoma),
- hranjenje bolesnika na usta ili putem postavljene sonde,
- kateterizaciju mokraćnog mjehura žene,
- kateterizaciju mokraćnog mjehura muškarca uz prisustvo doktora medicine,
- mjerenje i registraciju vitalnih funkcija,
- palijativnu (terminalnu) zdravstvenu negu,
- poduku bolesnika i članova njegove obitelji u provođenju mjera zdravstvene njege i rehabilitacije, i
- druge poslove zdravstvene njege u kući.

Članak 11.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući izrađuje interne pisane procedure, i to kako slijedi:

- proceduru o načinu obavljanja kućnih posjeta;
- proceduru o postupku sa bolesnicima koji odbijaju određeni tretman ili ne poštuju prethodno dogovoreni plan;
- proceduru prihvatanja i rješavanja žalbi bolesnika ili njihovih zakonskih staratelja;
- proceduru o poštovanju prava bolesnika;
- proceduru o tretiranju zdravstvenih informacija bolesnika;
- proceduru o kontroli infekcija;
- proceduru o odlaganju i uništavanju medicinskog otpada.

Osim procedura iz stavka 1. ovog članka, ustanova za zdravstvenu njegu u kući mora osigurati opisne procedure za sve poslove iz članka 10. ovog pravilnika.

Članak 12.

Ustanova za zdravstvenu njegu u kući dužna je voditi propisane evidencije i medicinsku dokumentaciju sukladno Zakonu o evidencijama u oblasti zdravstva ("Službene novine Federacije BiH", broj 37/12).

IV. PRIJELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 13.

Ovaj pravilnik stupa na snagu osmog dana od dana objave u "Službenim novinama Federacije BiH".

Broj 01-37-4361/12
09. srpanj 2012. godine
Sarajevo

Ministar
Prof. dr. **Rusmir Mesihović**, v. r.

УСТАВНИ СУД ФЕДЕРАЦИЈЕ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

1282

Уставни суд Федерације Босне и Херцеговине, одлучујући о захтјеву за заштиту права на локалну самоуправу начелника Општине Стари Град Сарајево, Општине Ново Сарајево и Општине Вогошћа, у вези Закона о концесијама којег је донијела Скупштина Кантона Сарајево, на основу члана IV.Ц.10. (3) Устава Федерације Босне и Херцеговине, а у вези Амандмана ХСVI на Устав Федерације Босне и Херцеговине, након проведене јавне расправе, на сједници одржаној дана 17.04.2012. године, донио је

ПРЕСУДУ

1. Утврђује се да је чланом 6. став (1) тач. 1.), 9.) и 20.), те чланом 24. став (6) Закона о концесијама ("Службене новине Кантона Сарајево", број 27/11), повријеђено право општина Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа, на локалну самоуправу.

2. Утврђује се да чланом 6. став (1) тач. 10.), 11.), 18.) и 22.) те чланом 7. став (2) и чланом 8. Закона о концесијама, није повријеђено право на локалну самоуправу општина Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа.

3. Налаже се Кантону Сарајево да у периоду од три мјесеца од дана објављивања ове пресуде, одредбе Закона о концесијама, наведене у тачки 1. ове пресуде, усклади са Европском повељом о локалној самоуправи и Законом о принципима локалне самоуправе у Федерацији Босне и Херцеговине, ("Службене новине Федерације БиХ", број 49/06), до када оспорене одредбе остају на снази.

4. Пресуду објавити у "Службеним новинама Федерације БиХ" и "Службеним новинама Кантона Сарајево".

Образложење

Уставном суду Федерације Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд Федерације) дана 04. јануара 2012. године, обратили су се, у складу са овластима из члана IV.Ц. 10. (3) Устава Федерације Босне и Херцеговине, те Амандмана ХСVI на Устав Федерације Босне и Херцеговине, начелници општина: Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа, (у даљем тексту: подносиоци захтјева), са заједничким захтјевом за заштиту права на локалну самоуправу, у вези Закона о концесијама (у даљем тексту: оспорени Закон).

По наводима подносилаца захтјева, оспореним Законом повријеђено је право на локалну самоуправу поменутих општина из разлога што су усвојена рјешења супротна Европској повељи о локалној самоуправи и Закону о принципима локалне самоуправе у Федерацији Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Закон о локалној самоуправи).

У поднесеном захтјеву се наводи да је у чл. 2., 6. и 7. став (1) тачка 2). оспореног Закона, регулисано што је то концесија, предмет концесије, и обавеза општина да предложи пројекте погодне за додјелу концесија, који су наведени у члану 6. истог закона. Истичу да је општинама онемогућено провођење властите надлежности утврђене у члану 8. Закона о локалној самоуправи и ускраћено право располагања, коришћења и управљања градским грађевинским земљиштем, те управљања и располагања имовином. Надаље се наводи да је чл. 33. до 38. Закона о локалној самоуправи прописано да су јединице локалне самоуправе овлашћене слободно располагати својим средствима у оквиру својих надлежности, а у средства спадају и све накнаде по основу располагања градским грађевинским земљиштем, која у већини случајева немају обиљежје природног богатства, односно обиљежја која су истакнута у члану 2. оспореног Закона.

Начелник Општине Стари Град Сарајево, путем општинске правобранитељице, доставио је Уставном суду Федерације поднесак као допуно захтјева за заштиту права на локалну самоуправу, у којем је навео да су у конкретном случају повријеђене и одредбе члана 4. тачка 4., те члан 9. тач. 1. и 2. Европске повеље о локалној самоуправи. Сматра изузетно битним у заштити права на локалну самоуправу позвати се на ове одредбе јер исте упућују на права која су повјерена локалној самоуправи као пуна и искључива, која ничим не смију бити ускраћена или ограничена од стране друге власти, као и право локалне самоуправе на одговарајуће властите изворе финансирања. Тврди, да је оспореним Законом, Кантону Сарајево, дато право да располаже са већим дијелом имовине општине без њене сагласности, што је у супротности са цитираним одредбама Европске повеље о локалној самоуправи. Истиче и одредбу члана 7. став (2.) оспореног Закона, којим је општинама стављено у обавезу да безусловно предлажу пројекте погодне за додјелу концесија чији је предмет утврђен у члану 6. став (1) тач. 1.), 9.), 10.), 11.), 18.), 20.) и 22.) оспореног Закона, а што представља имовину општине. На овај начин, по оцјени подносилаца захтјева, општинама су ускраћена права утврђена чланом 8. Закона о локалној самоуправи, који регулише вођење политике управљања и располагања имовином јединице локалне самоуправе. Наводи, да је општина као јединица локалне самоуправе, тачније општинско вијеће, искључено из било каквог одлучивања о располагању имовином, с обзиром да одлуку о приступању додјели концесије доноси искључиво Скупштина Кантона Сарајево, при чему општина од властите имовине добија само 40% прихода од концесије.